

turde dog imidlertid være berettiget af Tallene at udlede i hvert Fald saa meget som, at ingen Statsanstalt i Norden kan staa Maal med de danske gensidige lovforsikrede Selskabers Administrationsudgifter, og jeg tror at turde sige, at det samme gælder Anstalterne i det øvrige Europa.

At vi herhjemme er kommet saa langt, skyldes utvivlsomt den eksisterende Konkurrence og Kappelyst.

Jeg maa derfor bestemt modsætte mig Forslaget om Indførelse af en Statsanstalt for Ulykkesforsikring eller af Forsikringsforbund, som i Virkeligheden vilde faa en lignende Monopolstilling som en Statsanstalt og derfor ogsaa bringe en Del af de Ulemper, der vilde være forbundet med en saadan.

Man bør efter min Formening holde sig til gensidige i fri Konkurrence virkende Selskaber, som dog ikke maa omfatte et for ringe Antal forsikrede Arbejdere. Indenrigsministeriet har i sin Tid (i Skrivelse af 7. Oktober 1916 til Arbejderforsikrings-Raadet) sat som en Betingelse for at meddele et gensidigt Selskab Anerkendelse, at det paagældende Selskab som Regel skal omfatte mindst 1000 forsikringspligtige Arbejdsgivere med et Antal af mindst 3000 Arbejdere. Men denne Betingelse er ikke bleven fastholdt, endskønt den forsikringsteknisk set endog maa siges at være for moderat; thi smaa Selskaber er i langt højere Grad end store udsat for voldsomme Svingninger i Skadeprocenten og rummer desuden en ganske særlig Fare i Tilfælde af Katastrofer o. l. Maaske er det dette, man har tænkt paa, naar man har overvejet Oprettelse af et Genforsikrings- og Koncentrationsfond, hvortil en vis Del af Præmierne skulde afgives. Men hertil er at bemærke, at det dog vilde være urimeligt og uretfærdigt, om Medlemmer af et tilstrækkeligt stort og vel-funderet Selskab skulde beskattes med en Præmieandel til et saadant Støttefond, som kun vilde kunne tjene til at give Separatisttilbøjeligheder Vind i Sejlene, sprede Arbejdet og forøge Omkostningerne.

Holder man sig imidlertid til ikke for smaa, af Ministeriet anerkendte gensidige Selskaber i indbyrdes Konkurrence, vil Lovforsikringsordningen utvivlsomt blive saa god, som den kan tænkes. Arbejdsgiverne vil da bevare deres naturlige Ret til gennem egne, af dem selv oprettede Forsikrings-selskaber at administrere deres egne Penge (Præmierne), til at kontrollere disse Penges Anvendelse og til at spare, hvor der kan spares. Og den Arbejdsgiver, som af en eller anden Grund kommer i Modsætningsforhold til sit Selskab, vil bevare Adgangen til at flytte sin Forsikring til et andet Selskab, hvorved megen Uro og Utilfredshed vil undgaas. — Det vilde sikkert ogsaa vække stor og almindelig Utilfredshed blandt Arbejdsgiverne, om Lovgivningsmagten vilde stavnsbinde dem til et Forsikringsforbund, som maaske endda var dyrt administreret eller daarligt ledet.

23. September 1929.

K. Schøller.
